

IZ ŠENTJOŠTA

Prvi koncert mešanega pevskega zbora

Ob Dnevu samostojnosti 26. decembra 1993, na sv. Štefana dan, se nam je v kulturnem domu Šentjošt predstavil domači mešani pevski zbor. To je bil prvi koncert tega zbora.

V jeseni l. 1992 je Valči Žakelj začela navduševati vse, ki radi prepevajo, da združijo svoje glasove skupaj. Tako se je začelo. Januarja preteklega leta so bile prve vaje. Seveda brez zborovodje ne gre. To vlogo je na naše veliko veselje prevzel Janez Kotar. Dvajsetletni Janez prihaja iz Ljubljane. Dokončal je srednjo glasbeno šolo. Sedaj pa si nabira znanja na ekonomski fakulteti. Uči pa se tudi solo petja ter prepeva pri zboru Radia televizije Slovenije in pri Stolnem zboru. Polega našega zbora vodi še fantovski pevski zbor iz Viča.

Trenutno šteje zbor okrog 22 pevcev. Poleti so sodelovali v Rovtahn na prireditvi »Petje na vasi« ter novembra ob sprejemu naših rojakov iz Belgije.

Koncert je zaokrožilo 14 pesmi. Iz Ipavčeve Slovenec sem, Slovenec čem ostati pa iz Kernjakove Rož, Podjuna, Zila, je bilo moč čutiti ljubezen do naše rodne grude. Torej ob naši tretji obletnici osamosvojitve spoznati, da nih-

če ne ljubi domovine zato ker je velika, temveč zato ker je njegova. Šentjoščani smo trden rod, tesno povezani z naravo in zato tudi radi prepevamo pesmi, ki opravljajo nje lepoto. To so dokazali tudi naši pevci, še posebno v Foersterjevi Planinski, ter pesmih kot so Ta pauv'r pa grahovco seje v prireditvi J. Leskovarja, Moja kosa je križavna, priredba R. Gobec ter Hubadovi Bratci veseli vsi.

Ob tej priložnosti smo se spomnili tudi 75. obletnice smrti našega velikega pisatelja Ivana Cankarja, po katerem nosi ime naše kulturno društvo pa tudi naš kulturni dom. Ivanka Kavčič je prebrala kratek odlomek iz njegovega Kurenta. Za zaključek koncerta ob Dnevu samostojnosti pa smo poslušali Zdravico, Stanka Premrla.

Za konec pa še besede, ki jih je v uvodnem nagovoru zapisal Andrej Košir: »Mnogim težavam jasno vidimo rešitve, pa jih vendarle ne rešimo. Manjka le tista navadna, tiha želja, ki jo prinašajo Božični prazniki – vsi, od blizu in daleč naj se imajo lepo.«

SPELA GRDADOLNIK
ŠENTJOŠT

Božično-novoletni koncerti na Črnem vrhu

Domači moški pevski zbor pod vodstvom Štefana Jankovca je skupaj z dekliskim zborom v nedeljo, 9. januarja pripravil božično-novoletni koncert. Pred polno dvorano so zapeli obsežen program slovenskih narodnih, umetnih in najbolj priljubljenih božičnih pesmi. Dirigent je pod svojo taktirko uspešno vodil oba pevška zbora, ki sta na koncu koncerta nastopila združeno v mešanem zboru. Prikaz amaterske kulture lahko Črnemu vrhu zavidajo precej večji kraji v okolici Ljubljane, saj ne spravijo skupaj toliko ljubiteljev petja kot prav Črni vrh.

Na Dobrovi

V nedeljo, 2. januarja 1994 je moški komorni pevski zbor »Dolomiti« pod vodstvom Brigite Rovšek organiziral že drugo leto zapored samostojen koncert božičnih pesmi v cerkvi na Dobrovi. Dvanajstčlanski zbor je občinstvu predstavil sklop devetih pesmi različnih avtorjev, kot gostji pa sta nastopili sopranistka Sonja Herič in organistka Polona Gantar. Velika udeležba poslušalstva je vsekakor priznanje zboru in dirigentki, hkrati pa naj jim bo vzpodbuda za vnaprej, da bi čim večkrat predrumili kulturno življenje na Dobrovi. V soboto, 8. januarja so fantje gostovali na velikem božičnem dobrodelnem koncertu v Zagorju.

Povabilo na grad in Severjeva nagrada

Premierna uprizoritev gledališkega dela Povabilo na grad v izvedbi KUD Janez Jalen, bo v soboto 22. januarja v Notranjih Goricah.

Zveza kulturnih organizacij Slovenije je tudi v lanskem letu podelila Severjevo nagrado predstavniku tradicionalnega ljubiteljskega gledališča. Za svoje delo jo je prejel JANEZ CIMPERMAN – igralec in režiser v KUD Janeza Jalna v Notranjih Goricah.

galerija ilirija

Drugačnost podobe

V prostori Galerije Ilirija na Tržaški 40 bodo vse do 27. januarja na ogled otroške ilustracije akademske slikarke Rože Piščanec, ki je s svojim delom ponesla sloves slovenske knjižne ilustracije v svet pod pojmom ljubljanske šole.

Od 3. februarja dalje pa bo svoje slike v prostorih te galerije razstavljala akademska slikarka Tanja Špenko.

Obe razstavi sodita v sklop cikla z naslovom Drugačnost podobe, v katerem se predstavljajo naše znane likovne umetnice.

29. JANUARJA

Koncert na Dobrovi

Mešani pevski zbor KUD Dobrova vabi v soboto 29. januarja na celovečerni koncert, ki bo ob 19. uri v dvorani Zadrugnega doma. V programu bosta sodelovala tudi moška komorna zbor iz Dobrovo in Rovt.

Predstavitve učbenika stabilnega življenja

25. januarja bo ob 19. uri v prostorih Knjižnice Prežihov Voranc ob izidu knjige Učbenik stabilnega življenja razgovor z avtorjema Tomažem Flajsom in Primožem Škobernetom. Rdeča nit pogovora bo namenjena vprašanju kako ta učbenik prenesti v življenjsko prakso.

Kulturno popoldne

Končno smo dočakali težko pričakovani četrtak. Takrat smo se srečali z dramskima umetnikoma Iztokom Mlakarjem in Romanom Končarjem. Imeli smo kulturno popoldne.

Pripravili smo jima kulturni program. Igrali smo na flavte, orglice, melodiko in povedali nekaj ljudskih pesmic. Aleksander je igral na kitaro, Mitja pa na sentisajzer. S programom sta bila zadovoljna.

Spraševali smo ju o njunem delu in življenju. Lepo sta nam odgovorjala.

Iztok Mlakar je igral na kitaro in pel zelo lepe pesmi. To so storije in baldorije.

Matej Ledinek, 4. razred,
Zavod za slepo
in slabovidno mladino

Glasbena delavnica

Dan, ko smo imeli pouk popoldne, so k nam prišli študentje glasbene šole. Prvi študent, ki je bil visok, močan in postaven, nas je učil o ritmu. Poslušali smo ritem lastnega srca ter se prijemali za grlo, kot da je srce v njem. Medtem ko smo ga poslušali, smo z roko potrkovali ob tla.

Ta dan se mi je zdel kar prijeten, ker nismo imeli pouka.

Na vrsti je bila študentka. Ta nas je naučila, kaj so lastni instrumenti. Medtem ko smo peli pesmico An ban pet podgan, smo ploskali z lastnimi instrumenti. Prišel je naslednji študent, ki nas je naučil, kaj so zborovodje in o zborovskem petju. Nato so nam zapeli pesem po italijansko. Naučili smo se tudi, kaj so trobila, godala in pihala. Izvedeli smo, kaj je odmor v glasbi in tudi mi smo ga imeli.

Pol razreda je steklo na stranišče, medtem ko so drugi ostali v razredu in igrali na sintesizer. Proti koncu pouka smo se naučili še eno pesem z naslovom Abraham ima sedem sinov. Tudi Agata in Ksaver sta nam zaigrala nekaj pesmic in nato se jima je pridružila tudi Neja.

Za konec so študentje z nami še malo peli in se igrali.

Bilo je res lepo popoldne.

Matej Markota 3. A
OŠ KOLEZIJA

V GALERIJ PREŽIHOV VORANC

Ob razstavi fotografij Barbare Klemenc

Ponavadi fotografi hodijo naokrog in iščejo motive za svoje posnetke. Ne vsi: predstavnica najmlajšega rodu slovenskih fotografov, Barbara Klemenc, si je izbrala drugo pot. Kratko malo je poklicala svoje prijateljice in prijatelje, pa so se nekega lepega nedeljskega popoldneva zapeljali v peskopolje v Stanežičah. Tam je nastala serija fotografij mladih ljudi v okolju, ki ga sicer označujemo degradirano, industrijsko in grdo. Pa je prav ta ambient s kupi peska in mašinerijo za pridobivanje gradbenega materiala tisto, kar poudarja nezavedno lepoto mladih teles.

Kaj se dogaja? Pravzaprav nič posebnega. Šest mladih ljudi, trije postavni fantje in tri čedna dekleta pozirajo ob kupih peska, ob strojih in na kovinskih konstrukcijah. Kot pravi Barbara, so bili sprva nekam okorni in leseni, potem pa so se sprostil in nastalo je prvo razpoloženje – prevladalo je vzdušje ne-

obveznega. Stvar je bila res načrtovana, pa se je kasneje razvila v tisto, čemur pravimo lepota nepričakovane.

Barbara Klemenc, letnik 1973, je dokončala srednjo šolo za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani in je sedaj poklicni fotograf. Razstavljala je že v Jakopičevem paviljonu v Ljubljani, odziv likovne kritike je bil pozitiven. Navsezadnje to ni nenavadno, saj so po formalni plati ti posnetki očarljiva kombinacija tradicije in sodobnosti. Nehote človek pomisli na zgodnje renesančne figure mladih elegantov, odkriva piramidalno kompozicijo in pa tisto večno, subtilno nasprotje med moško aktivnostjo in pasivno, gledalsko vlogo deklet. Mala, skromna razstava, vendar vredna ogleda kot dokument neke mladosti in nekega časa je odprta od 17. januarja v galeriji Knjižnice Prežihov Voranc na Tržaški cesti.

FRANCE ZUPAN

Srečanje s pisateljem Bogdanom Novakom

Bilo je v petek, 10. 12. 1993. Tisti, ki smo bili določeni za ta obisk, smo se zbrali v mali telovadnici. Največ nas je bilo iz 6. a razreda, kar dvaindvajset (ves razred). Na začetku so pisatelja pozdravili učenci glasbenega krožka, ki so zelo lepo zaigrali na kitaro. Pozdravili smo ga še mi z aplavzom. Začel je s pripovedovanjem svojih dogodivščin iz mladih let; od tega, kako je hotel postati Robinson Crusoe, do misli o pobegu od doma. Robinson je hotel postati takole: najprej je mami vzel najlepšo torbo (za v trgovino), nato šivanko, vrstico in škarpice. Da ne omenim kock sladkorja. Vse to je skrnil v drvarnico za skladovalnico drv. Vse to je dal v torbico in se pripravil za odhod. Ko ga mama ni videla, je smuknil na cesto in se skrnil za sosedov plot. Tam je bil že varen. Ko je prišel mimo prijateljeve hiše, je pomislil: »Nikoli več ga ne bom videl.« Že se je hotel premisliti, a je zamišljeno šel naprej. Medtem ko je tako premišljal, je prišel mimo ograje, za katero se je potuhnil nemški ovčar, ki ga je Bogdan zmerom dražil. Ko je bil dovolj blizu, je pes skočil in tako prestrašil »Robinsona«, da mu je padlo srce v hlače. Še preden se je zavedel, je že tekel. Ustavil se je pri tretji hiši, kjer so cvetele mamine najljubše rože – lilije. Nato je pomislil: »Votline ni problem skopati, ampak ograja...« Nato je pozabil na vse,

kako bo streljal ptice, ... in se obrnil proti domu. Počasi je prišel domov in vrnil vse: vrstico, šivanko in škarpice (s torbo vred), samo kocke sladkorja je obdržal. Tako je propadel prvi načrt za bodočnost.

Ko je nehal pripovedovati, so glasbeniki spet zaigrali. Nato smo z dviganjem rok zastavljali vprašanja. Nekdo ga je vprašal, koliko knjig je približno napisal. Odgovoril je: »približno ne vem, ampak točno dvaindvajset.« Med temi je najuspešnejša Bela past. S pisanjem je začel v osmem razredu, ko je med urami pisal pesmice, ki so bile za Maco (najlepša punca v razredu). Na dan jih je napisal od šest do sedem. Maca pa na vse to pesnjenje ni nič »trznila«. Zato jih je zvezal v snop in jih vrge v smeti. Njegov oče je bil učitelj in je to videl. Pa si je mislil: »Fant, to je pa mogoče kaj pomembnega«, in jih je šel iskat. Spravil jih je in ko je Bogdan postal starejši, mu jih je podaril za rojstni dan. Bogdan se je začudil, od kod očetu te pesmi. Oče mu je vse pojasnil.

Meni se je srečanje zdelo imenitno, saj je ta pisatelj napisal knjige, ki so tako dobre, da so mi kar najboljše. Želim, da bi bilo še veliko takih srečanj na naši šoli.

Primož Dolšina, 6. a

OŠ Primoža Trubarja Vel. Lašče

Karitas
LJUBLJANA-VIČ

Dragi prijatelji Karitas!

Pred nekaj meseci smo v Naši komuni nagoovorili in povabili, da postanete podporni člani naše organizacije, to je KARITAS VIČ. Natisnili smo pisma v štirinastih izvodih in jih prav toliko raznesli po vaših domovih. Menili smo, da vam morda 300 tolarjev ne bo težko pogrešati v družinskem proračunu, prav toliko naj bi namreč veljala letna članarina.

Sedaj, ko je leto za nami je lepo in prav, da povemo kakšen je bil odziv, pa o njem presodite sami. Odzvalo se nam je skupno 121 občanov, ki so se na ta način spomnili sosedu, neznanca, brezdomca, sočloveka v stiski in potrebnega pomoči in kot velja staro pravilo in lep slovenski pregovor »zrno do zrna pogaja« smo s pomočjo vseh vas ljudi dobre volje uspešno zbrali skupno vsoto 120.000 tolarjev. Vsekakor obljubljam, da bomo to pogajo pravično razdelili in prosimo, zaupajte nam!

Naj velja javna zahvala vsem, ki vas objavljamo v današnji izdaji našega občinskega glasila in prav takšna tudi vsem tistim, ki so od srca darovali, a ob tem ostali nepoznani.

Želimo tudi poudariti, da se nas spominjate na različne načine in ob različnih priložnostih in torej prisrčna hvala tudi za vse druge oblike darovanja v korist in namene Karitas.

Ob koncu naj povemo, da so naša vrata vedno odprta in veselimo se vseh in vsakogar, ki bi se nam pridružil tudi v prihodnje. Pridite vsi, ki pomoč potrebujete ali jo dajete, saj poznate naš moto ČLOVEK POTREBUJE ČLOVEKA...

Topel stisk roke in najboljše želje v Novem letu, ki nam je pravkar stopilo naproti.

Podporni člani Karitas – Vič so v letu 1993 postali: Jožica GOSAR, Zora BLAZNIK, Tončka PAVLIČ, Majda KURENT, Tilka ŠTEBLAJ, Vinko PAVLIČ, SUHADOLC, DRUKSLER, CAPUDER, Martina ŠUHEL, Franc HRATAR, Ana MAVSAR, Nevenka MUJDRICA, Danilo in Marija GORIUP, Stane JURCA, Francka MIHEVC, Marija KAVČNIK, Marija GRABEC, Anton URBANČIČ, Stojan URBANČIČ, Olga URBANČIČ, Silva RUS, Vika KLEMENC, Marija CJUHA, Majda ČAMERNIK, Jože ZUPANC, Vilko NOVAK, Danijel ČAMPA, Edo ERCELJ, Amalija MARINČIČ, Franc OZMEC, Tatjana ZIDAR, Minka, Francka in Rezka KUCLAR, Franc ŠEBENIK, Nada ŽIVEC, Marjan PLAPER, Erna in Vili KRAMER, Aleš HOJS, Milka OGRINC, Ana KO-

ROŠEC, Marija VIŽINTIN, Stane VIŽINTIN, Mitja VIŽINTIN, Anka SEVŠEK, Marija ŠUŠTAR, Edo CIZELJ, Angela ZUBALIČ, Jelka SEVER, Tomaž ARH, Elizabeta JEZOVŠEK, Milan ZADNIKAR, Ivanka PEKLENK, Angela ŽUBALIČ, Stane ŠIFRAR, Cita HRIBAR, Jožefa MOČNIK, ŽIVEC, Marija FILIPČIČ, Marija in Janez RUS, Karmen KOPAČ, Mili ANDERLUH, Sonja BOHTE, Franciška KUC-LAR, Silva VIDRIH, Matija OGULIN, Lev PIPAN, Magda VRTAČNIK, Rozalija JELEN, Ivan ŽEJN, Martina MARTINJAK, Milena in Dore MARTINJAK, Antonija AŽMAN, Ana ŠTERBENC, Mira MIŠIČ, Andrej SIMONIČ, Terezija PEKLAJ, Marija PODOBNIKAR, Ludmila AŽMAN, GERKMAN, Cveta PUČI-HAR, Matjaž VALENCIČ, SOJER, Ivanka DOLINAR, Slavica in Ante BARTULOVIC, Tatjana SPILLER-MUNJ, Anica IZANČ, Nika ZUCCHIATI, Ana ŽIVIC, Irena SIBILA, dr. Sonja HORVAT, Branka ROTAR-PANCE, Štefka PEKOLJ, Marija in Vinko KAVČIČ, Alojz HROVATIČ, Jože LIKAR, Marija PERGAR, Olga RAZDRH, Cveta SOJER, Ana ŠOKLIČ, Marina KOTAR, POLJANŠEK, Katarina SLUGA, Lidija PRUDIČ, Ana SOSIČ, Marjeta STRAŽAR, FALNOGA, Milena DOBROVOLJIC, Izabela BRATOŠEVIC, Viktorija OBLAK, Primož ŠAREC, Marinka SEVER, BEGUŠ.

Dobrodelni koncert viških »Vasovalcev«

Na dan treh kraljev so nas viški Vasovalci razveselili s koncertom v domači župnijski cerkvi. Že med mašo so nam s svojim petjem pomagali pristneje podoživljati obisk treh kraljev pri betlehemskem Detetu. Po maši pa so najprej zapeli nekaj starih božičnih pesmi, ki jih danes ne slišimo več. V drugem delu koncerta nam je ta fantovski zbor predstavil koledniške pesmi, ki so jih peli naši predniki v času od novega leta do treh kraljev, ki so hodili od hiše do hiše. Čeprav Vasovalci pojejo predvsem domače ljudske pesmi, so za zadnji del koncerta prvič pripravili nekaj črnih duhovnih pesmi.

Trije kralji so Detetu prinesli darila, ko so ga obiskali v Betlehemu. Njihov zglede smo želeli posnemati tudi v viški župniji. Ker pa božjega Deteta ne moremo obdariti neposredno, smo ga želeli obdariti v ljudeh, ki so pomoči potrebni. Tako so koledniki, »trije kralji«, med koncertom pobirali darove, ki so jih izročili župnijski Karitas Vič. Predstavnica viške Karitas se je po koncertu zahvalila za darove in za prizadevanje pevcev, da iztrgajo pozabi lepe stare pesmi.

L. G.